

Πώς συστρέφεις το ανήμερο μάτι και για μάχη ετοιμάζεις το φτερό σου, κοράκι
σαν στον τοίχο που στέκεις τολμώ και ζυγώνω, και κεφάλι δεν σκύβω
είν' το ίδιο κεφάλι που μίαν ώρα είχες πάρει για αδύναμο ζώο, για λεία
κατά πάνω του φέρνοντας την φριχτή της ορμής σου μανία.

Κι όπως κάτω από τ' άκλειστο μάτι, αντί δρόμο ν' αλλάξω, περνάω,
νέα μέθη πεθυμώ να γνωρίσω, κι επιτέλους με παίρνει μια πλάνη, ένας ίσκιος
κι αν το κρώξιμο πάντα ίδιο, πάντα ανόητο νόμιζα, τώρα αλλιώςτικο φτάνει στ' αυτιά μου
είναι φθόγγοι, είναι λέξεις, είν' το ράμφος σου στόμα που λέει: "Όχι ακόμα, όχι ακόμα."

Μονομιάς ζοφερής απελπισίας η κάπα με κρύβει, και ανάλγητο ψύχος ίσια μέσα μου σκύβει
και εγίνη χειμώνας, στο ψαχνό, στην ανάσα, στον κόρφο μου, κι αρχινώ να πεθαίνω
ώσπου αλλάζει αναπάντεχα το συγγνό κρώξιμό σου, κοράκι, πριν του τέλους την ώρα
και - ω, θαύμα! - καθαρά το διακρίνω, λέει το χείλος σου τώρα: "Λίγο ακόμα, λίγο ακόμα".

Και ευθύς αναθαρρεύω, και μεγάλη αρχινώ του κορμιού και του νου ετοιμασία
να ομορφαίνω, να συνάζω τη γνώση, και να πείθομαι πως ο αγώνας δεν είναι του κάκου
αφού τόσα σημάδια είχα δει, στον ύπνο, στις απόκρυφες τέχνες, και στ' άστρα,
όταν ξάφνου με τρόμο σ' ακούω, κοράκι, νεκρικά ν' αναγγέλλεις: "Αυτό ήταν, αυτό ήταν".

Και γυρνώ μανιασμένα για να δω πού να ήταν, τι να 'ταν
σιγαλή νυχτερίδα ή ασυγκράτητος έρωας, που στο πλάι μου πέρασε
κι απ' τα χέρια ικεσίας που υψώνω με πήρε, και σε έρημο με πέταξε μέρος
ούτε ήλιο να βλέπω, ούτε δρόσο ν' αγγίζω,
των οστών μου την σκόνη από χούφτα σε χούφτα μοναχά να ζυγίζω.

Γιατί τώρα σωπαίνεις, δεν μιλείς, ούτε κρώζεις, και τα νύχια όπως πρώτα δεν δείχνεις, κοράκι
να μου αφήσεις σημάδια στις φιλόπονες σάρκες, να μου αφήσεις μαλλιά
απ' τα χόρτα που φυτρώνουν στην άμμο πιο λίγα, κι ολοτρύπητα μάτια
που από μάτια που βλέπουν, σε μάτια που κόγχες μαυρίζουν τους πρέπει ν' αλλάξουν·
Γιατί αλώβητα - σάρκες, μάτια, μαλλιά - στο παντέρημο σώμα μου αφήνεις να υπάρξουν;

Και αν σε κλίνεις αμέτρητες πλάγιασα, μόνο έναν αγάπησα άντρα, κοράκι
που στη ρώμη, στο θράσος, στη μαύρη σαγήνη, και στο άσβεστο μένος ακόμα σου μοιάζει
τόσο που όταν περνώ την φωλιά σου, θαρρώ πως τον βλέπω πουλί απ' τα πουλιά σου
με φωνές, με τσιμπιές, με λυμένη την άγρια φύση του, ένθεο δέος να εμπνέει στα μικρά σου.

Τρόμο, θάμα, γοητεία, παντοδύναμα μάγια στον ανθρώπων την διάνοια ξεχύνεις, κοράκι
και σε παίρνουν για γνώστη, για μύστη, γι' αρχέτυπο βίαιου θανάτου
μα στ' αλήθεια είσαι ζώο μ' απλή ευφυΐα, που για πάθη κι ανάγκες δικές σου
τους ανθρώπινους τρόπους κοιτάς, κι ίσως μέσα σου κρώζεις, κι ίσως μέσα σου λες:
"Φόβος, φρίκη κι απέχθεια του κοράκου η μοίρα, του κοράκου οι πληγές."